

около себе си, взема перото и написа думитѣ: „Боже, пази България“ — *Александъръ*.

Князътъ бѣ каченъ въ файтонъ, откаранъ на Дунава и отамъ съ параходъ заведенъ въ Русия.

Това като научи въ Търново председателятъ на Народното събрание Стефанъ Стамболовъ, вдигна се съ приятели, граждани и военни отъ Търново и Пловдивъ, та всички се възпротивиха за изпжждането на княза и го повикаха отново въ България. Князътъ се върна.

Ала въ това време князь Александъръ получи отъ руския царъ телеграма, че не се одобрява отъ Русия връщането му въ България.

Шомъ князътъ прочете телеграмата, каза: „Русия освободи България отъ турското иго и понеже тя не ме иска, азъ не мога да царувамъ противъ нейната воля“. Затова той назначи за свои замѣстници трима регенти, сбогува се съ народа и замина въ Австрия. България остана безъ князь цѣла година (отъ 7 септ. 1886 до 14 августъ 1887 год.). Князь Александъръ постъпи офицеръ въ австрийската войска, ожени се за графиня Хартенау и умрѣ въ Австрия като австрийски полковникъ на 17 ноемврий 1893 г. Неговитѣ кости сетне бѣха пренесени въ София и погребани въ гробницата до царската зоологическа градина, гдето днесъ народътъ ходи да се покланя.

